

ČAJ

Pro chvíle pohody

BŘEZEN 2023

Časopis Autorů Jičínska

VZORNÝ PES

Psí fenka Lída
celý dům hlídá.
Po obědě na provázku
s páníčkem jde na procházku.

*Z knížky
Rýmování se zvířátky II*

Jiří ŠANDERA

198

Vážení čtenáři,

hostem ČAJe je tentokrát **Jan Blahoslav**,
kněz a biskup Jednoty bratrské, významný literát, pedagog a humanista,
který se narodil 20. února 1523, tedy před půl tisíciletím.
Krátce připomínám jeho život a nejvýznamnější díla.

Rozhovor „nad jednou fotografií“ poskytl **Jiří Šandera**
(„Vzpomínám. A velice rád!“)
a zavzpomínal na jeho první účast
v literární soutěži Řehečská slepice v roce 2003.

Vedle pozvánky na další ročník Řehečské slepice,
který se uskuteční 15. dubna 2023 v jičínské knihovně,
připomíná tuto soutěž básně **Jiřího Šandery**
a povídka **Lucie Martínkové „Pražští holubi.“**

Přeji příjemné chvíle s ČAJem!

Václav

ČAJ pro chvíle pohody

č.198, březen 2023, ročník XXII

Vydáno 5. března 2023 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

Vzpomínám. A velice rád!

ROZHOVOR – JIŘÍ ŠANDERA

Rozhovor nad jednou fotografií

Představovat milonického spisovatele Jiřího Šanderu je čtenářům z Jičínska nošením dříví do lesa. Trojnásobný absolutní vítěz a Řehečský kohout (2006,2008, 2009), vůbec nejúspěšnější autor literární soutěže humoru Řehečská slepice. Dnes nakladatel a majitel vlastního vydavatelství, ve kterém vyšla řada krásných knížek především pro děti.

Při přípravě dalšího ročníku Řehečské slepice jsem narazil na fotografii z 2.ročníku v roce 2003, kdy se vyhlášení konalo ještě v úlibické škole. Uvědomil jsem si, že už je to dvacet let. A nad touto fotografií vznikl nápad požádat Jirku o rozhovor. V ČAJi jsem s ním rozmlouval již v listopadu 2012 (ČAJ 74) a tvorbu jeho a jeho dětí jsem

představil dokonce v červnu 2009 (ČAJ 33), ale od té doby již uběhlo hodně vody. Stali jsme se opravdovými přáteli, Jirku a jeho ženu Broňu jsem navštívil v Milonicích a Jirka pravidelně jezdí na akce do Jičína.

- Takže, Jirko, vzpomínáš si na rok 2003 a tvoje pocity, se kterými jsi vstupoval do staré úlibické školy?

Vzpomínám. A velice rád. Píšu o tom ve své povídce „Můj život se slepicí aneb Já se tam určitě vrátím!“ Tam docela podrobně a věrně popisuji své pocity. Necht' čtenář posoudí sám: V sobotu 5. dubna 2003 jsem se vystrojil jako na svatbu, vklouzl do svátečních kalhot, oblékl si nažehlenou sněhově bílou košili, pečlivě uvázal kravatu, na zadní sedadlo svého vozu opatrně položil světlé sako, pln rozechvění usedl za volant a uháněl do téměř dvě stě kilometrů vzdálené, mně naprosto neznámé obce Úlibice, jejíž součástí je, jak jsem se později dozvěděl, Řeheč.

Před budovou bývalé školy se to hemžilo diskutujícími. Nikdo si mě nevšímal. Chvíli jsem rozpačitě přešlapoval, vykouřil dvě cigarety, nadechl se a teprve potom vešel do sálu. První, co mě padlo do oka, byl výrazný nápis na řečnickém stolku: MEZINÁRODNÍ VĚDECKÝ KONGRES – ŘEHEČ VE 22. STOLETÍ. Hned nato jsem zaslechl zcela zřetelné několikeré kvokání. Trochu jsem znejistěl. Jsem tu správně? Neklameme mě zrak? Nešálí mě sluch? Nepřijel jsem do nějakých jiných Úlibic?

Sluch ani zrak mě ale neklamaly. V následujícím okamžiku jsem spatřil původkyni kvokání. Šlo o dobře vykrmenou pěkně stavěnou kropenatou slepici s výrazně červenými krčními laloky a rudým hřebenem. Nacházela se sice v kleci, ale zdálo se, že jí to nevadí. Přímo před zobákem měla misku s vodou. Tvářila se spokojeně a zvědavě si měřila příchozí takovým zkoumavým, až udiveným pohledem. Nebyla sama. Udiveně jsem se tvářil i já. Sotva jsem se posadil na židli, začalo se mi před očima odvíjet nevídané představení...

- Jak jsi se vůbec o naší soutěži dozvěděl? Možná stačilo málo a nikdy bychom se nepotkali.

Svoje první literární pokusy jsem několikrát četl v brněnském klubu Leitnerova, kde se konal jednou měsíčně večer pro začínající literáty s názvem Píšete do šuplíku? Oldřich Damborský z Bořetic tam přinesl letáček, který vybízel k účasti v literární soutěži s podivným názvem Řehečská slepice. Pln nadšení jsem se do soutěže přihlásil a zaslal svůj první příspěvek.

Nebýt Leitnerky a Oldřicha Damborského (jak jsem se později dozvěděl, držitele 1. ceny v prvním ročníku za příspěvek Otázky ženy a jiné básně), tak jsme se s největší pravděpodobností opravdu nikdy nesetkali. I když, kdoví, cesty literátů jsou nevyzpytatelné...

- S jakými pocity jsi odjížděl? Doufal jsi, že jednou uspěješ v naší soutěži a odneseš si palmu absolutního vítěze?

Nikdy jsem se žádné podobné literární soutěže neúčastnil. Na vyhlásování

vítězů jsem čekal se zatajeným dechem a knedlíkem v krku. Na fotografii to asi není vidět, ale byl jsem napjatý jako struna od kytary. Původně jsem se domníval, že bude každý, kdo obdržel cenu, číst úryvek ze svého dílka, případně odpovídat na otázky. Ze sdělení od poroty, která mě pozvala na slavnostní vyhlášení, jsem věděl, že můj příspěvek bude oceněný. Bylo mně dočista fuk jakou „váhovou kategorií“ ta cena bude mít. Vítězstvím pro mě bylo už to, že jsem byl pozván a že můj příspěvek někoho zaujal.

Odjížděl jsem s pocitem štěstí. Při předávání cen jsem obdržel a jako svátost jsem si vezl domů sborník prací, v němž byl úryvek mé povídky, a oranžový diplom ozdobený obrýlenou slepicí s nápisem Čestné uznání Jiřímu Šanderovi za povídku Bambalanda a Štruntalanda v 2. ročníku literární soutěže Řehečská slepice 2003. Řekl jsem si: „Ejhle, ono se to moje psaní líbí dokonce i někomu, kdo mě nikdy neviděl, kdo mě vůbec nezná! A mám to tu černé na bílém, tedy pardon, na oranžovém.“ Bylo to vítané ocenění mé práce. A právě toto ocenění mi dodalo odvalu a utvrdilo mě v přesvědčení, abych pokračoval v oslovování nakladatelství s přáním proměnit mé rukopisy v knihu. Pomyslel jsem si: „Když se moje texty líbily porotě Řehečské slepice, proč by se nemohly zalíbit i někomu dalšímu.“

V tu chvíli mě ani náhodou nepřišlo na mysl, že bych někdy v budoucnu vystoupil na stupně vítězů a získal titul Řehečský kohout, zato ve mně uzrálo pevné rozhodnutí, že se příště opět zúčastním. Ve většině mých příspěvků jsem se v dalších ročnících snažil, aby povídky či básně měly vztah k Řehči a jejímu okolí a aby naplňovaly podmínky soutěže, tj. aby v nich čtenář našel aspoň střípek humoru nebo recese. Někdy se mi to podařilo více, jindy méně.

- Jezdíš rád na besedy do škol? Přinášejí ti zpětnou vazbu o tvých knihách?

Na besedy jezdím moc rád. Jsem zván nejen do základních, ale také do mateřských škol. Paní učitelky si libují, že za dětmi do školky zavítá muž. Většinou za nimi přichází babičky nebo tety. S potěšením mohu konstatovat, že si mě někteří pořadatelé zvou podruhé nebo i potřetí. V roce 2022 jsem se toulal téměř po celé republice. Byl jsem například v ZŠ Ostrava Poruba, v ZŠ a MŠ Libčany nedaleko Hradce Králové, v obou školách jsem měl dokonce pět besed za sebou, měl jsem besedu v MŠ Kestřany na Písecku, kde jsme s paní ředitelkou a rodiči otevírali zbrusu novou budovu školky. Úžasná atmosféra byla v budově školky Kamarád v Novém Veselí v jedinečném prostředí jejich retroklubovny. Beseda, která byla určena pro rodiče s dětmi, začínala ve čtyři hodiny odpoledne, a tak se stalo, že na ni dorazily (až na jednu výjimku) místo malých kloučků a

malých děvčátek čtenářky seniorky. Nevyvedlo mě to z míry. Udělali jsme společně čary máry fuk a seniorky se na hodinku a půl proměnily v malé školkačky. Besedu jsem vedl tak, jako kdyby tam byly přítomny malé děti. Sympatickým důchodkyním jsem četl pohádku, dával jim hádanky, ukazoval barevné obrázky. Potom jsme si povídali. Přítomné dámy byly nadšené, zdálo se mi, že o několik roků omládly. Mé vystoupení ocenily bravurním potleskem a zakoupily si pro vnoučata a zřejmě i pro sebe spoustu knih s věnováním.

Letos mám dohodnuté besedy s posluchači a čtenáři z Kuřimi, Lomnice u Tišnova, Jalubí, Jaroměřic, Brna, Nové Vsi...

Besedy mi dávají zpětnou vazbu a jsou pro mě důležité. Zajímám se o to, jak posluchači reagují. Sleduji, kdy je moje čtení baví a v které fázi se už začínají ošívat. Je příjemné slyšet na vlastní uši, že se mému vtípku v textu s chutí zasmáli, ale je dobré a prospěšné vidět a přiznat si, že tady v tomto odstavci se mně podobný záměr zas tak moc nepodařil. Z toho se snažím poučit a při dalším psaní takto získané zkušenosti zhodnotit ku prospěchu budoucí knihy. Na besedách poznávám úžasné lidi – skvělé paní knihovnice, jež mnohdy dělají první i poslední pro to, aby přitáhly děti ke knize, nadšené paní učitelky i učitele, kteří pečují o školní knihovnu a pořádají pro žáky besedy. Je to pro mě pokaždé malý svátek.

- Zaskočilo tě nějaké dítě na besedě záludnou otázkou?

Ani ne tak otázkou, jako spíš odpovědí. Na besedě v mateřské škole v Ústí nad Labem jsem četl z knihy CO VYPRÁVĚLA HOUPACÍ SÍŤ kapitolu O náramně pracovitém krtkovi. Zeptal jsem se dětí, jak by se ony zbavily krtka. Jeden chlapec řekl: „Zavolal bych taxík, posadil do něj krtka a odvezl daleko pryč od zahrady.“ V jedné knihovně na besedě s žáky třetí třídy jsem dětem ukazoval leporelo se zvířátky ze zoo. A když jsem se zeptal, co se jim nejvíc líbilo na návštěvě v zoologické zahradě, jeden klučina mi nadšeně oznamoval: „Že jsem si tam koupil koblížek.“

Každá beseda má své kouzlo. Besedy přizpůsobuji věku dětí. Jinak dělám besedu pro děti z MŠ, jinak pro žáky prvních či druhých tříd, odlišně pro třetí třídy a samozřejmě něco jiného čtu a o něčem jiném si povídám se čtvrtáky nebo pátáky, Ty zajímá nejvíc kniha NAŠE TŘÍDNÍ JE MIMOZEMŠŤAN! a její volné pokračování.

- Prodáváš svoje knížky na různých akcích, jarmarcích, festivalech, v knihovnách atp. Jak je lidé přijímají? Víš, že Broňa vyfotila fotku malého čtenáře, jak „hltá“ tvoje leporelo? Viz vedle. Jak se cítíš v takové chvíli jako autor?

Prodej knih na akcích, které zmiňuješ, je vítaným zpestřením i zážitkem. Jezdíme tam společně s manželkou Broňou. Pokaždé knihy prodáme. Někdy více, někdy méně. To záleží na mnoha okolnostech. Hodně na počasí. Když je uplakané, přijde méně lidí a vlhko způsobuje zvlnění listů. Musíme dávat na knihy veliký pozor! Ale to jsou podružné záležitosti. Na to jsi se určitě neptal. Při tomto způsobu prodeje záleží na tom, jak jsou tituly ilustrovány. Důležitý je obal knihy. Ten lidé vidí už z dálky jako první. Buď to je zaujme a přiláká ke stánku, nebo ne. Také hodně záleží na názvu knihy.

Například: Potenciální zákazníci jdou kolem našeho stánku a už z dálky slyším, jak čtou: „Co mě čeká ve škole!“ a dodávají: „Jé, do školy už nechodím.“ Téměř každý druhý člověk název tohoto titulu přečte špatně, i když je napsaný výrazným písmem. Správný název je CO MĚ ČEKÁ VE ŠKOLCE. A to je veliký rozdíl. To, že čtou nepozorně mi nevádí. Důležité je, že je titul zaujal. Ještě jeden příklad: Název knihy NAŠE TŘÍDNÍ JE MIMOZEMŠŤAN! nenechá v poklidu naprosto nikoho. Nikdo neprojde bez povšimnutí. Kolemjdoucí se usmívají a pokaždé prohodí nějakou poznámku na učitele. Mnozí přiznají, že jsou také učitelé, listují v knize a říkají: „Tu koupím pro kolegyni.“ Často si berou kontakt a mají zájem o besedu. Kluci a holky tahají rodiče za rukáv a sdělují: „Tu jsme četli ve škole,“ a chtějí koupit pokračování s názvem NAŠE TŘÍDNÍ JE MIMOZEMŠŤAN 2 ZÁHADNÁ ZMIZENÍ.

Klučina na fotografii si prohlíží leporelo Rýmování se zvířátky. Těch se na trzích a podobných prodejních akcích prodá pokaždé nejvíc. Maminky a tatínci si pročítají krátké básničky, předčítají z leporela dětem, které jsou často ještě v kočárku, ukazují jim obrázky. Váhají, zda mají koupit leporelo s domácími zvířátky nebo se zvířátky ze zoo. Nakonec jedno vyberou, ale po chvíli se stejně vracejí a kupují i to druhé. Já nevydržím dlouho sedět. Rád s lidmi komunikuji. O každé knize, pokud o to stojí, jim povídám. „To jste všechno napsal vy?“ zní častá otázka. Když přitakám, vyberou si třeba knihu Povedená dvojka Bambalanda a Štruntalanda a požádají mě o podpis. Někdy se i společně vyfotíme. To je moc příjemný pocit. A ještě něco je naprosto super. Poslední dobou se stává, že přichází

maminka (maminky kupují knihy pro děti mnohem častěji než tatínci) a sděluje: „Máme doma vaši knihu POHÁDKY Z KOUZELNÉ ZAHRADY. Dětem se líbila. Co jste napsal nového?“ A kupuje knihu KAMARÁDI ZE ZAHRADY. Zní to jako vychloubání, ale někdy se dokonce stává, že titul doporučuje ostatním. U našeho stánku je najednou fronta kupujících a zvědavců. To potom nestačím psát věnování. Co víc si může autor přát? Ale abych vše nelíčil jen v růžových barvách. Jsou samozřejmě také chvíle, kdy si lidé našeho stánku s knihami nevšímají a stojí frontu na docela něco jiného, třeba na bramboráky nebo langoše. To se mně potom půlhodinka pouhá zdá nekonečně dlouhá.

- Vzpomínám si na návštěvu u vás v jedné kouzelné zahradě, kde se rodí pohádky. Takže pro tebe je psaní jednoduché, sedneš si na zahradě, díváš se kolem a píšeš. Nebo je to jinak?

Na návštěvu tvoji a tvé ženy Ladky vzpomínám rád. Bylo milé, že jste navštívili nejen naši „kouzelnou zahradu“, ale že jsi přijal pozvání na křest mé knihy NAŠE TRÍDNÍ JE MIMOZEMŠŤAN!, který se v ty dny konal v budově ZUŠ v Kuřimi a tam jsi se k mé radosti zhostil funkce jednoho ze tří kmotrů.

První pohádky jsem napsal v naší zahradě v houpací síti. Proto jsem svoji prvotinu pojmenoval POHÁDKY Z KOUZELNÉ ZAHRADY a jednu z dalších knih CO VYPRÁVĚLA HOUPACÍ SÍŤ. Zpočátku jsem psal na volné listy a do sešitu. Teprve poté jsem rukopis přepisoval do počítače. Dnes už v houpací síti netvořím. Píšu rovnou do počítače, ale do zahrady přitom vidím. Mám ji před sebou jako na dlani. Vidím namyšlenou hrušku Světačku, jeřabinku, pana Skleníka i polepšenou závistivou jablůňku. Pan Ořešák dlouhými větvemi sahá až k mému oknu, a tak se s ním mohu občas i poradit. Na téma zahrada mám vydané již tři knihy, a tak tento námět raději – možná jen dočasně – opouštím, aby nebylo přezahrádkováno.

- Víím, že manželka Broňa je tvoje dobrá víla a opravdu velká pomoc. Co všechno Broňa obstarává?

Obstarává toho opravdu hodně a já jí za to moc děkuji – od propagace, přes komunikaci, fakturaci, účetnictví až po distribuci. Jezdí se mnou na besedy a veškeré prodejní akce. Dělá typografii knih. Bez manželky by to nešlo. Velká nakladatelství mají téměř na každou činnost jednoho specialistu, a protože je těch činností celá řada, zaměstnávají na to celé týmy pracovníků. My to musíme zvládnout ve dvou. Samozřejmě, že nám občas vypomohou děti.

- Pokud víím, tvoje děti, Kačenka a Jurášek také tvořili. Potatili se a

píší dál?

O žádné jejich současné literární tvorbě nevím. V Kačce ale literární potenciál, a dokonce i výtvarný, rozhodně dřímá. V čem se ale určitě pobabili, a moje máma – kantorka – by z toho měla radost, je skutečnost, že se vydali na učitelskou dráhu. Syn učí na střední škole a dcera studuje vysokou školu se zaměřením na francouzštinu a matematiku. Pokud jim to vydrží, navážou na rodinnou učitelskou tradici. A učitelé přece mají jako jeden z hlavních pracovních prostředků knihu!

- Kdy vznikla myšlenka na vlastní nakladatelství?

Rozhodujícím podnětem pro založení vlastního nakladatelství byla skutečnost, že i když jsem byl autorem velmi dobře prodejných knih POHÁDKY Z KOUZELNÉ ZAHRADY, BAMBALANDA A ŠTRUNTALANDA (oba tituly byly vyprodány do posledního kusu) a mimořádně úspěšné knihy HURÁ DO ŠKOLKY (která později vyšla také pod názvy CHYSTÁME SE DO ŠKOLKY a CO MĚ ČEKÁ VE ŠKOLCE), přesto se nakladatelé neměli k tomu, aby mi vydali další knihu. Domníval jsem se, že když měli s mými texty dobrou zkušenost, tak že můj další rukopis prostudují a během krátké doby promění v knihu. Oni mi však sdělili, že mají tolik nabídek od různých autorů, že se ten můj rukopis dostane na řadu k přečtení nejdříve za dva roky a teprve potom mi sdělí, zda mají o spolupráci na knize zájem. Řekl jsem si: „To spíš umřeš, než se toho dočkáš.“ A tak padlo rozhodnutí. Budu si to, co napíšu, vydávat sám a ať čtenář sám posoudí, zda se mu moje tvorba líbí. Tak se stalo, že v roce 2012 přišlo na svět nakladatelství JŠ zaměřené především na dětskou literaturu. Vzhledem k tomu, že v současné době moje knihy používají po celé republice stovky škol jako mimočítankovou četbu a stovky školek na předčítání, myslím, že to bylo rozhodnutí správné.

- Jak je těžké sehnat kvalitního ilustrátora? Přitom tvoje knížky jsou krásně ilustrované, to je jen poznámka na okraj.

Ilustrátoři a ilustrátorky se našemu nakladatelství poslední dobou nabízejí sami. Zasílají nám ukázky své tvorby. Je to s nimi a jejich ilustracemi jako s vínem. Někomu chutná červené, jinému bílé. Někdo radši suché, jiný sladké. Co se líbí jednomu, nemusí vyhovovat druhému. Každý ilustrátor má svůj vlastní osobitý styl. My máme zase svou vlastní představu o tom, co by měly ilustrace pro dětskou knihu splňovat, aby oslovily jejich duši. Hledáme tak dlouho, dokud nenalezneme shodu mezi způsobem vyjadřování ilustrátora a naší představou. Když dojde k průniku obou představ, je spolupráce na světě a nemusí skončit u jedné knihy. Nám se zatím nejvíc osvědčila spolupráce s ilustrátory Petrem Lorencem a Kamilou

Pokornou. Do práce ilustrátorům příliš nemluvíme a těšíme se na jejich obrázky.

- Jak se ti podařilo proniknout na Slovensko?

Máš na mysli knihu HURÁ DO ŠKÔLKY. O to jsem se nezasloužil já, nýbrž nakladatelství Fragment. Poslal jsem jim rukopis s názvem Kačenka jde do školky. Rozhodli se, že ho promění v knihu, pouze mě požádali, abych navrhl jiný název. Zdálo se jim, že by mohli mít zájemci o knihu pocit, že je především pro děvčata. Navrhl jsem HURÁ DO ŠKOLKY. Název se jim líbil a text nechali přeložit do slovenštiny, čehož se ujal pan Jozef Eliáš, a knihu na slovenském trhu prodávali pod názvem HURÁ DO ŠKÔLKY.

Tak se stalo, že si tento můj titul mohou čtenáři přečíst jak v češtině, tak ve slovenské mutaci. Knihy ve slovenštině ještě máme na skladě, ovšem česká verze je již zcela vyprodaná.

- Víš, že jsme v Jičíně na jarmarku knihovny trochu vtipkovali, jestli píšeš knihu „Jdeme do důchodu,“ ale věk se nedá zastavit. Chystáš se v důchodu více psát? Třeba pohádky pro vnoučata? Nebo budeš mít čas na další koníčky?

Mám představu, že se uvelebím na zahradě do houpacího křesla, naleji si sklenku dobrého vínka nebo pohárek správně vychlazeného pivečka, budu se houpat a psát a psát. Ovšem, otázka je, jestli mě ještě něco napadne...

- Díky „Slepici“ jsi poznal i další autory a lidi od kumštu. Udržuješ s některými kontakty. Navštívili tě třeba v Milonicích?

Častokrát jsme si s přáteli od psaní slibovali, že se navštívíme, ale většinou z toho sešlo. Já to ale chápu. Holt, jak zpívá Katapult: „Čas je nám v patách...“ K Janu Řehouňkovi jsme se dokonce jednou sami s Broňou pozvali, že přijedeme na akci Hrabalovo Kersko. A co myslíš? Jak to dopadlo? Nevyšlo to. Už nevím, co nám tomu zabránilo. Jan Lipšanský zase přislíbil nám, že když pojedou přes Milonice, tak se určitě staví. Také mu to nevyšlo. Jedničku podtrženou dostává Oldřich Němec, který k nám i se svou partnerkou opravdu zavítal. A jak již bylo zmíněno, v naší „kouzelné zahradě“ jsme měli tu čest přivítat i tebe s Lad'kou.

S lidmi od „Slepice“ jsem tedy v kontaktu hlavně přes sociální sítě a na dálku se těším z jejich úspěchů. Pokaždé mám obrovskou radost, když se dočtu, že Jan Řehounek obdržel cenu, Iloně Pluhařové či Daně Beranové vyšla kniha, že Řehečské kvarteto, jehož sláva už dávno překročila hranice regionu, vydalo DVD. Když si chci udělat pěknou chvíli, uvařím si kávu a otevřu třeba sbírku básní Oldřicha Damborského Skleněný básník, kterou

mi zaslal i s věnováním, nebo skvělé Rychlebské povídky Jiřího Wilsona Němce. Někdy zalistuji v Časopise Autorů Jičína a pokochám se básní Liboslava Kučery Čaj nebo poezií Jindry Lírové. A tak bych mohl pokračovat.

- Jak moc důležité jsou pro tebe a tvorbu rodné Milonice a okolí? Víš, že rád jezdíš do Ritopek u Lednice a do Mikulova? Táhne tě tam dobré víno?

Všechno, co jsem napsal, snad s výjimkou pár kapitol, jsem napsal v Milonicích. To místo pro mě má jakousi magickou sílu. Jsem tady naprosto spokojený, nic mi nechybí. To je, myslím, pro mé psaní hodně důležité.

Do Ritopek jezdíme navštěvovat příbuzné. Švagr Radim Výrubek je vlastníkem malého vinohradu a vydavatelem dětského časopisu „Míša“. Tudíž je pokaždé o čem povídat. Jedenkrát ročně vypomáháme se sklízni vína a potom s jeho konzumováním. Myšlenka založit si nakladatelství se zrodila právě u sklenky jeho znamenitého vína.

Do Mikulova jezdíme za rodinou mé ženy. Její tatínek je úžasný člověk, a i když sklípek nevlastní, nikdy u něj o pohárek chutného moku není nouze. Zkrátka a dobře v Mikulově jsou a z Mikulova pochází samí dobří lidé, a to je hlavní důvod, který mě tam táhne.

- Jak moc jsi se za těch dvacet let změnil?

To musí posoudit někdo jiný. Když se koukám na tu fotografii, vidím rozdíl okamžitě. Tehdy černé vlasy, dnes stříbrné. Ovšem nejsem si jist, jestli s přibývajícím věkem přibyla i moudrost. Mám pocit, že jsem stále kluk. Doufám, a myslím to v tom nejlepší slova smyslu, že se jako mladí kluci plní síly cítí i další dva řehečtí kohouti na fotografii.

- Protože „čert a spisovatel nikdy nespí“ položím otázku: Co píšeš v současné době a kdy se můžeme těšit na další křest?

Pracuji na knize s názvem KLUCI A HOLKY Z MATEŘSKÉ ŠKOLKY. Děti, rodiče, paní učitelky MŠ se mohou těšit na úsměvné pohodové příběhy holek a kluků ze školky doplněné říkankami, hádankami a edukativními aktivitami. Děti si zahrají hru na barvy, na semafor, rozluští lesní hádanky, zahrají rodičům divadlo, popřejí maminkám k svátku, na podzim budou pátrat po zlodějích ořechů, v zimě se seznámí s Martinem na bílém koni, na vycházce objeví posly jara, v létě zachrání věšáčky před nachlazením a pojedou na výlet do města pohádky. O ilustrace v celobarevné knize se postará Kamila Pokorná. Rádi bychom knihu vydali a pokřtili koncem letošního roku.

- Vrátím se zase na začátek: Nelituješ, že jsi před dvaceti lety poslal své dva skřítky Bambalandu a Štruntalandu do boje o ocenění v literární soutěži Řehečská slepice?

V žádném případě toho nelituji. Naopak, díky literární soutěži Řehečská slepice jsem poznal spoustu zajímavých lidí. Slepice mi významně napomohla otevřít dveře do autorského i nakladatelského světa literatury. A Řeheč? Mám pocit, že je to můj druhý domov. Když to jenom trochu jde, tak se tam neopomenu zastavit. Projdu se topolovou alejí, pozdravím zvoničku, prohodím pár slov s místními obyvateli. Posledně jsem měl štěstí a pozdravil se i s řehečskými slepicemi. Dubnové literární předávání cen jsem si vyznačil barevně do kalendáře jako významný den.

- Chtěl bys něco vzkázat čtenářům?

Rád bych čtenářům vzkázal následující: Pokud se chcete o mně dozvědět malinko víc, třeba si přečíst nebo poslechnout ukázkou z některé mé knihy či besedy, nebo si zakoupit knihu, najděte si chvíli a koukněte na webové stránky nakladatelství www.jirisandera.cz.

A ještě něco. Až budou organizátoři Řehečské slepice vyhlašovat další ročník literární soutěže,

nezapomeňte se zúčastnit a potom přijet na vyhlašování výsledků. Nebudete litovat! Přeji vám dobrou mysl a pevné zdraví.

- Jirko, uběhlo neuvěřitelných dvacet let. Myslím si, že pro tebe jako autora úspěšných. Děkuji a vážím si přátelství a jsem rád, že jsem mohl poznat Tebe i Tvoji rodinu, zajímavé lidi, se kterými se rád setkávám. Přeji mnoho dalších úspěchů v literární i vydavatelské činnosti i v životě a děkuji za rozhovor.

Václav

**Vzkaz od Jiřího ŠANDERY a pozvání do Jičína
v sobotu 6.dubna 2019 na Řehečskou slepici:**

Ahoj lidičky!

Už je to tu, už je to tu zase,
v Jičíně, v sobotu 6. dubna 2019
v knihovně Václava Čtvrťka
od 13. hodin 30 minut se koná
slavnostní předávání cen 18. ročníku
literární soutěže ŘEHEČSKÁ SLEPICE.

„Zamkněte dům na dva západy
a pospěšte, ať už jste tady.
Autorům, ať jsou to muži či ženy,
budou předány diplomy a ceny.
Bude veselo, bude švanda,
neb se tu sejde správná banda.“

Tak nějak, a ještě mnohem lépe, zvou pořadatelé.

A já k tomu ještě dodávám:

„Přijďte určitě, ať je vedro nebo kosa,
ať je venku sucho, mokro nebo rosa.
Uhánějte, jako když Vás štípne vosa,
osedlejte koně, zebra, slona či pštrosa.
Přileťte rychle honem, honem
třeba horkovzdušným balonem.

Vy říkáte, že se Vám už chodí těžce?

Tož doražte na skateboardu či koloběžce.

A Vy paní, co si stěžujete, že Vás bolí hlava i záda,
vězte, že budete nadšená, že budete ráda,
neboť Vás Řehečské kvarteto písničkou pozdraví
a doktor Václav Franc léčivým humorem uzdraví.

Špatnou náladu zažene plácačkou na muchu
a vy budete mít úsměv od ucha k uchu!

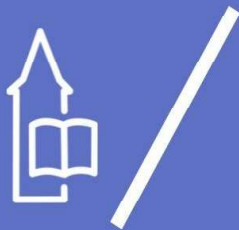
Jak to jenom říct v jedné větě?

Budete se cítit jak na novém světě!“

Letošní Řehečská slepice se koná v sobotu 15.dubna 2023

(viz plakát na další straně)

a věříme, že Jiří Šandera opět nebude chybět!

KNIHOVNA

VÁCLAVA ČTVRTKA V JIČINĚ
A ŘEHEČÁCI

vás srdečně zvou na program

SLEPICE - nejlepší přítel Řehče

Tradiční zábavné odpoledne bude věnováno
„odborné přednášce“ Spytihněva Volátka!

V rámci programu budou předány ceny
22.ročníku literární soutěže
Řehečská slepice.

Sraz v jičínské knihovně
v sobotu 15.dubna 2023 ve 13:30 hodin!

Akci hudebně doprovodí Řehečské kvarteto!

Nad letošním ročníkem převzal záštitu hejtman
Řehečského kraje Bc. Ferdinand Krasavec!

Knihovna Václava Čtvrta v Jičíně
Denisova 400, 506 01 Jičín, tel. 493532833
<https://knihovna.jicin.cz>
e-mail: knihovna@knihovna.jicin.cz

